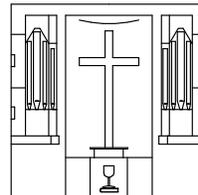

TES⁺VÉREK

a Budapest József utcai Baptista Gyülekezet lapja

XV. évfolyam 10. szám

2005. október

Presbiter- és diakónusavatás gyülekezetünkben

A képen balról jobbra: Kovács Endre, Bögös János, Kiss Frigyes, Rottmayer Jenő, Sólyom Attila, és Marosi Nagy Lajos testvérek.

Mennyei Atyánk ismét örömteli eseménnyel áldotta meg gyülekezetünket. Két hónappal új lelkipásztorunk beiktatása után szolgálattevők avatására jöhettünk össze. Sólyom Attila diakónus presbitterré, Bögös János, Kiss Frigyes, Kovács Endre, Rottmayer Jenő diakónussá avatására került sor szeptember 11-én délután. Testvéreink élő hitükkel, mindennapi életükkel, különféle gyülekezeti munkálkodásukkal, több éves igényes előjárói szolgálatukkal egyaránt bizonyították elhivatottságukat.

Az ünnepi istentiszteletet Újvári Ferenc lelkipásztorunk nyitotta meg. Az igehirdetői szolgálatra Győri Kornél, volt ügyintéző pásztorunkat kértük fel, mivel az avatás előkészítése még az ő ügyintézői közreműködése idején kezdődött. A prédikáció örövendezésre buzdított, hiszen megváltottként várhatjuk Jézus Urunk visszatérését. De a várakozási idő nem telhet tétlenül, munkára vagyunk hivatva. A hatékony munkavégzéshez kellenek avatott előjárók is, akik a gyülekezetben valóban „elől járnak” a Krisztus után. Az újonnan avatandó testvérek életének és szolgálatának minden tekintetben olyan példának kell lennie a közösségben, amely másokat vonz, magával ragad. Ebben első számú segítőtársa, „háttér”, mindenkinek a saját felesége.

Most reflektorfényben álló leendő presbiterünk, és diakónusaink jellemzője legyen a szeretettől áthatott, jókedvű fáradozás Isten és az emberek felé, közös célunk: Isten Országának elérése érdekében!

Az avatást Marosi Nagy Lajos, a diakónus bizottság elnöke vezette. Először az Ige alapján szólt az érintettekhez, majd ők Marosi testvér kérdéseire válaszolva tettek bizonyosságot biblikus hitükről, és szolgálatra való készségükről. A fogadalomtétel után az avatóbizottság tagjai – Győri Kornél, Kántor Tamás, Marosi Nagy Lajos, Oláh Gábor, Újvári Ferenc – kézzel imádkoztak az új presbiterért, és diakónusokért. A beiktatási szavakat Marosi testvér mondta el.

Az avatás után először Magyar Gyula testvér, gyülekezetünk legidősebb aktív presbiterre köszöntötte az új szolgálattevőket. Majd a Diakónus Bizottság képviselőjében Balla András testvér mondott üdvözlő szavakat. A köszöntések keretében elhangzott még két vers, és énekkari szolgálat. Az avatottak feleségeit Újváriné Szabó Anikó lelkipásztorné látta el néhány tanáccsal, hogyan segítsék férjük szolgálatát.

Az ünnepi alkalomhoz kapcsolódva Oláh Gábor gyülekezetvezető testvér megkö-

szönte az aktív presbiteri szolgálattól életkorára való tekintettel visszavonuló Magyar Gyula bácsi, és felesége több évtizedes gyülekezeti munkáját.

Az istentisztelet hálaadó imádsággal, gyülekezeti énekkel, és Győri testvér záró áldásával ért véget.

Hálások vagyunk mennyei Atyánknak, hogy életet ad gyülekezeti közösségünknek az Úr Jézusban. Ennek a felülről jövő életnek jelét láttuk ebben az ünnepi alkalomban is.

MEZEI GÉZA

Legyen meg a Te akaratod...

Mindnyájan, akik különböző keresztyén vallásokban születünk, gyermekkorunktól kezdve de sokszor mondjuk el a Miatyánkot.

Nem hiszem, hogy túloznék, mikor úgy emlékszem, annyira ismerjük a szöveget, hogy a tartalmat elnyomják a gépiesen elmondott szavak, és a lényeg nem is jut el tudatosan a felfogásig.

Pedig – ha valóban mélyebben elgondolkodunk, kicsit szembe kell néznünk önmagunkkal...

Amikor imádkozunk, többnyire kérünk, esedezünk valamiért, saját óhajunk szerint. A legkülönbözőbb emberi vágyak teljesítését szeretnénk a „mi akaratunk” alapján.

Sokszor történik meg, hogy kéréseink nem teljesülnek, vagy nem úgy, ahogy azt elképzeltük. Velem is megesett, hogy sok idő elteltével visszatekintve láttam, az Úristen jobban tudta, mi válik a javunkra, amikor a hőn áhított dolgokat nem teljesítette, és ha kellő szerénységre jutottam, meg is tudtam köszönni az Ő bölcsebb akaratát.

Sok év tapasztalata alapján ki merem mondani, hogy a legnehezebb dolog életünkben megtanulni a „Reá hagyatkozást”. Keserves mélységeket jártam meg, míg lelkem annyira engedelmessé vált, hogy valóban őszintén, nem csupán visszhangzó szavakkal, makacs, okoskodó személyiséget félretéve, szívből Reá tudom hagyni sorsom alakulását, hétköznapok kisebb-

nagyobb gondjait, enyéim komoly problémáit egyaránt.

Miközben idáig jutottam az úton – ismétlem, nem könnyen, és nem egyik napról a másikra – rádöbentem, hogy életünk talán legnagyobb értékét találtam meg: lelki nyugalmamat! Megszabadultam a kínzó aggodalmaskodástól, szorongástól, félelemtől, bizonytalankodástól. Nincs hatásosabb nyugtató tabletta, medicina, mint a bizalom, amelyben megszülethet a „Reá hagyatkozás”.

Élet-ajándék annak, aki megtalálja. Könnyek és csalódások közepette, nekem sikerült. – Köszönöm.

GAJÁRSZKY MAGDOLNA

KÖZREADTA: GERŐ SÁNDORNÉ

Beteg voltam és meglátogattatok...

Gyülekezetünk beteg, idős, megfáradt testvéreit hordozzuk imádságainkban. Lehetőségeink szerint látogassuk őket. Beszélgessünk, imádkozzunk velük, értük. Egy telefonhívás, pár soros levél, ígés kártya is nagy örömet okoz nekik.

A felsorolt testvérek címe, telefonszáma Újvári Ferenc lelkipásztornál, és Huszta Tiborné testvérnőnél megtalálható:

<i>Bozsogi Jánosné</i>	<i>Dobner Péter</i>
<i>Erdei Béláné</i>	<i>Groska Erzsébet</i>
<i>Guti Györgyné</i>	<i>Hetzke József és neje</i>
<i>Kántor Andrásné</i>	<i>Kántor Imréné</i>
<i>Kárpáti Tivadarné</i>	<i>Liptai Sándorné</i>
<i>Madarász Melinda</i>	<i>Mészáros Sándor</i>
<i>Nagy Sándor és neje</i>	<i>Oláh Zsolt</i>
<i>Pap László és neje</i>	<i>Páka Elek</i>
<i>Rumbold Gyula</i>	<i>Sallay Lajos</i>
<i>Sebők Györgyné</i>	<i>Szabó Lajosné</i>
<i>Szalai Mihályné</i>	<i>Szlepák Attila</i>
<i>Tóth Imréné</i>	<i>Vékony József</i>
<i>Vida Sándor</i>	<i>Vodiczky Mária</i>

„Kérünk titeket, testvéreink, intsétek a tétlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkire.” (1 Thessz 5:14)

Nyári élménybeszámoló

A nyár rég elmúlt. Október van. Már csak a vénasszonyok nyara idézheti vissza bennünk az igazi szép napsütést, melegséget – s szándékom szerint e rövid írás. Jó emlékezni, mert ez életben tartja a mögöttünk álló történéseket. Hiszem, hogy még elevenen él kiben-kiben a saját nyári élménye. Fényképekkel, videókkal, új ismerősökkel, barátokkal maradandó bennünk élő érzésekkel, eddig nem kóstolt ízekkel és sokszor kívülállóknak megfogalmazhatatlan élményanyaggal lehetünk mára már gazdagabbak.

Csodálatos időszak a nyár, szünidő és szabadság, testi-lelki felfrissülés ideje. Készülünk rá, visszaszámolunk mi is, nemcsak az iskolában. Bevallom, hogy magam mindig várom, hogy egy-egy nyáron hány menyegzői meghívót hozott a postás.

Az idén két alkalommal örülhettünk az örülőkkel. Számomra ezek az alkalmak hordoztak olyan üzenetet, hogy megoszam veletek Testvéreim. Maguk módján apróságok, mégis mint kis virág a beton közt kibújva üzen annak, aki rátekin. A menyegzői istentiszteletek alkalmat adnak, hogy magunk kapcsolatát mérlegre tegyük. Érdekes számomra az is, hogy ez alkalmak igei üzenetei sokkal inkább eljutnak hozzám, mint amikor azon a nevezetes napon nekünk és egy kicsit rólunk is szólt.

Most egészen másra irányította figyelmem ezen a boldog alkalmon az Ige üzenete. Nem igazán gondolkodtam az elmúlt évek tapasztalatain, nosztalgizálni sem volt időm. Egyszerűen örültem! Vártuk ezt a napot. Jó volt együtt lenni a családban, a nagycsaládban, vagyis a gyülekezetben. A menyasszony és a vőlegény arcáról boldogság sugárzott. Sokan voltunk, s mi is boldogok voltunk. Az Ige üzenete töltögette az ifjú pár képzeletbeli tarisznyáját. S ezenközben természetesen minket is tanított. Az alkalom végén a lelkipásztor a gyülekezet felé, felénk fordult. Már nem az ifjú párhoz szólt. Mindannyiunknak szólt. Továbbra is menyegzőről beszélt. Hivatalosak vagyunk arra mi is. Nemcsak mint hozzátartozók, barátok vagy ismerősök, hanem az Ige arról beszél, hogy Jézus a vőlegény.

Készül vissza, hogy magához vegye választottját, a gyülekezetet. Téged, engem, minket, ha elfogadod a meghívóját. Ma még lehet. Jézus Krisztus halálával és feltámadásával mindent elkészített. Az új ruha vár, a vacsora is készül. Minden megtérő bűnös számára kész a hely. Készülsz-e te is?

Ne késs le róla! A vőlegény vár! E meghívó nagy örömmel töltött el. Tudtam, hogy én ott akarok lenni. A meghívó nálam, s fontos, hogy időben elkészüljek. És mindezt nagy örömmel tehetem. Bárcsak ezt mindig látnánk mások is rajtam! Az ifjú pár is erre buzdított mindenkit, hogy ne legyen senki, aki ezt a szeretetteljes meghívást visszautasítja.

Folytatva ezt a gondolatot, de már egy másik menyegzőről szólok. Sokan ismerjük Tóth Krisztát, aki szintén ezen a nyáron mondta ki a boldogító igent egy német fiatalembernek. A meghívottak is legalább kétnyelvűek voltunk együtt. Miközben a kétnyelvű liturgiát követve az ének egyik versszakát németül próbáltam énekelni, majd a következőt már könnyebben veszem magyarul, arra gondolok, hogy milyen jó, hogy Krisztusban nincsen sem magyar, sem német. Ott érteni fogjuk egymást. S együtt dicsérjük a Bárány Jézus Krisztust, a Vőlegényt.

A gazdagon terített asztal mellett még Gwennel is szót ejtettünk arról, hogy majd odafönt magyarul fogunk beszélni. A magyarul tanuló angolok közt van egy mondas, miszerint a menny hivatalos nyelve a magyar, mivel olyan nehéz, hogy örökkévalóságig kell tanulni. Ha így is lenne, akkor ez az ajándék biztosan megadatik mindenkinek. Egyébként dicséretes, hogy milyen szépen beszél magyarul ez a skót lány.

Menyegzőn részt venni jó dolog. Meghívottak közt lenni kiváltság. S ha mindez egy örökkévalóságig tart, az csodálatos. Ez a lehetőség ma még mindenki előtt nyitva áll. Örüljünk ennek, akik már várjuk a Vőlegényt, s aki még talán azt mondja „ej ráérünk arra még...” – vigyázzon nehogy elkéssen, inkább igyekezzen!

Nekem ez a legemlékezetesebb élményem a nyárról.

TOMASOVSKY ZOLTÁN

Nézz fel!

Mottó: *Hálaadónapra készülődve arra gondolok, hogy 15 éves a „Testvérek” gyülekezeti folyóiratunk. Mindkettő feladata, hogy látni tanítson. (Zsolt 121)*

Tagadhatatlanul itt az ősz. Koszorús költőnk, Petőfi Sándor szerint mindig szép. Legalábbis neki. Kíváncsi vagyok, mi gyönyörűséget találna benne itt, a belváros zsúfolt utcáit járva. Nekünk csak a csípős széllel kellemetlenül csapkodó eső jut, ahogy kerülgetjük az utunkat álló pocso-lyákat és bosszankodunk, amikor a mellettünk elszáguldó autók hidegzuhanyt zúdítanak ránk. Szürke, ködös napok vigasztalan sora, kevés napfényel fűszerezve. Aztán a nyirkos, hűvös éjszakákon valami rossz érzés borzong át rajtunk, mintha mögöttünk sompolyogva az elmúlás hideg, csontos kezű ura érintett volna meg.

Ez az ősz nekünk? Pusztán kellemetlenség, amit valahogy túl kell élni, felejteni, bebújva művilágunk kalickáiba, szemünket, fülünket, lelkünket betömve azzal, amit az áraszt ránk zajosan és vibrálón? Aki az évszakokat alkotta, nem rejtett el valami fontos üzenetet számunkra az őszben is?

Először is azt mondja minden, gondolkodj el! Legyenek csendes pillanataid, amikor nem csak kérdezel, de várni is tudsz Isten válaszára, elmélyülni abban, hogy élni tanítson téged.

Majd így beszél hozzád minden az őszben: nézz fel! Ott a végtelen ég fölötted, mégha az utcák árkában loholva telnek is napjaid. Amikor felszakadoznak a lomha felhők, megpillantod ragyogó kékségét, ilyenkor mintha Isten szemébe tekintenél, s ő visszamosolyogna rád, bölcsen és szelíden. Mintha azt kérdené: mire ez a nagy rohanás, kesergés? – mikor a végtelen

mennybolt óceánjának egy kis szeletét pillantod meg, ami a házfalak közé befér. Akkor egy pillanatra felsejlik benned valami időtlen öröm, mert létezel, ember vagy, hited, Istened, megváltott életed van, és ez mindennél többet jelent!

Az életünk néha olyan, mint a belvárosi ősz. Szürke, kellemetlen, robotos, kilátástalan, gyorsan elillan, és örömeiben fukar. Legalábbis ilyennek látjuk, amíg fölfelé nem tekintünk. Ezt suttogja az ősz: nézz fel Uradra, hatalmas Istenedre, felejtsd rajta a tekinteted csendesesen, és fedezd fel sorra a szépet, a jót, a lényegét, lásd meg gondviselő Mennyei Atyád, mert irgalmával, szeretetével most is körülvesz, szüntelenül hordoz. Egyszerre megváltozik az őszi város, megváltozik a kép, amit az életedben láatsz, megjelenik benne a gyönyörű, a vigasztaló, a reménykeltő, pedig csak megpillanthattad abban a jelenvaló Istent. És ez csupán a kezdet.

Amikor nyomasztó már körülted minden, unalmas, vagy egyenesen elviselhetetlen, jusson eszedbe az ősz üzenete: nézz fel! Lásd meg örökkévaló Urad, éld át, hogy az övé vagy, gyermeke Krisztus által, engedd, hogy felemeljen, szerető szívéhez szorítson. Innen sorsodra visszatekintve kitérül a világ, mint dombtetőről a végtelen ég s a messzi táj, megérted múltad és jövőd. Van hited, szerető Istened, akitől nem szakíthat el semmi, senki, soha tégedet!

ÚJVÁRI FERENC LELKIPÁSZTOR

📖 Könyvismertetés 📖

Isten arcai

(Révai Gábor beszélgetései)

Kinek mit jelent Isten? – Huszonkét „gondolkodó ember” válaszol erre a kérdésre a könyv lapjain. Akad közöttük hívó, hitetlen, vallásos, kételkedő, kereső, keresztény, zsidó, buddhista, csupán közömbös nincsen. Vannak akiknek a véleménye-

vel egyet tudunk érteni bibliai megalapozottságú hittel, másokéval nem. A válaszok olvasása közben, után, önkéntelenül felmerül a kérdés: Mit jelent személy szerint nekem Isten? – Ha ezek után mi is komolyan próbálunk erre válaszolni, csupán csak önmagunknak, már megérte elolvasni a könyvet.

A Jonathan Miller Kft. (2004) kiadása, 280 oldal, 2490 Ft. Nem kell feltétlenül megvásárolni, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárból is kikölcsönözhető.

M. G.

Híd

*Nemcsak folyók felett magasan ívelő,
utat biztosító építmény, szerkezet:
híd a simára gyalult baráti szó is,
simogató, nyílt, meleg tekintet,
türelemmel vemhes, megértő várakozás,
kéz, mely törölni kész fájó könnyeket,
levegőt tisztító áldott vihar,
s indulat, mely rosszat elűzni akar.
Híd a megbocsátás, híd az elengedés,
sebeket gyógyító, boldog nevetés;
akarni a szépet, tenni a jót,
értelemmel sokszor fel nem foghatót...
De mindig másokért, mások érdekében
csonkig elégni gyertyaként fehérén.
Erős két karja lélektől lélekig vezet,
s pirosan virágzik; neve: szeretet.*

VENYERCSÁN LÁSZLÓ

A híd testvértől-testvérig haladó szeretet. Egymást megértő állapot, szolgálat – lelki egység...

Vállalhatjuk a híd szerepét gyülekezeteinkben, azok között, akik testben, lélekben gyengék, idősek, betegek, akiknek szükségük van egy kézre, melybe kapaszkodva, mintegy „erőátvitel” hatására új erőre kapnak. A hétköznapi életben több a kudarc, mint a siker; több a vihar, kétségbeesés, erőtlenség, a bánat... Nyújtsunk hát testvérkezet, vállaljuk a híd szerepét, és általa sok lelket megmenthetünk, s mi is új lélekkel indulhatunk a holnap felé.

„Mutasd meg nekem a te útadat, hogy járhasak a te igazságodban, és teljes szívvel féljem nevedet.” (Zsolt 86:11)

HUSZTA TIBORNÉ

Az öregedésről

„Gondolj Teremtődre ifjúságod idején, míg el nem jönnek a rossz napok, és el nem érkeznek azok az évek, melyekről ezt mondd: nem szeretem őket!” (Préd 12:1)

Az idős testvérnőt megkértem, hogy írja alá a vendégkönyvet a Női Világimanap alkalmából. Lassan nekikészülődött. A botját megfogtam, amíg előkereste szemüvegét, hogy azután reszkető kézzel aláírja a nevét. – Közben ezt mondta: „Ne öregedjen meg. Nem jó megöregedni!” Majd édesanyám életkora felől érdeklődött...

Most éjszaka van, két óra elmúlt. Nem tudok aludni. Gondjaim és állandó fejfájásom ideültettek az íróasztal mellé. Eszembe jut a „nem jó megöregedni”, és elröpít az út vége felé. Meglegyint a halál szele. Az életet nem lehet megállítani. Könnyörtelenül múlt napjaink egyre közelebb visznek a véghez. Homályosan látom magamat öregnek és tehetetlennek. Egyáltalán megöregszem-e? Megadatik-e az öregség „nemjósága”? Van-e egyáltalán jó, vagy szép idős kor? Az öregség ezer barázdát és ráncot ró a testre. Hogy mivé lesz az emberi test és a szellem a vén korban – még akkor is, ha szellemileg nem rokkann meg?! Át tud-e törni a mulandóságtól megrokkant testen, és leépülő szellemen az örök élet hitre? Az erőtelenség, kiszolgáltatottság, tehetetlenség, a test sejtjeinek előregedése, a betegségek, fáradtság, reménytelenség együttese nem győzi-e le a pislákoló hitet? Amikor az akarat, a szellem szeretne felülkerekedni, győzni, lábra állítani, elindítani, tenni – csak már nincsen hozzá fizikai erő. Csupán a testi halálba vezető elhasználódás, betegség, előregedettség.

A mulandóság útján járunk születésünk pillanatától kezdve, csak ez nem tudatosul bennünk. Nem gondolunk rá időben. Ezért nem készülünk fel a „nem szeretem napokra”. Váratlanul ér az öregség.

Milyen kibeszélhetetlenül nagy szükség van az Isten-hit kegyelmére! Másképpen nem lehet, és nem érdemes az elmúlás útján járni. Milyen hosszú az öregség útja?

Budapest, 1987. november 3.

† DOBNER BÉLA

Álom, vagy ábránd?

Tévutakon járva nem mindig az értelem vezet;

*De ahol nincs szív, sem értelem,
ott az ember ember nem lehet.*

Keserű bánat könny patak fakad nyomomban

– Hol a menny, és hol van a pokol?

Uram, most is tenyereden hordozol?

*Most, mikor térdig gázolok vérben, sárban,
egyedül kóborlok ezrek közt magányban.*

Fontos vagyok-e, vagy csak szürkén semmi?

Uram, milyen mértékben írod rólam: – ennyi!

Ennyi és nem több!

Ember, emlék, magány, gyalázat!

Mit rejt e szív némán küzdve a halállal?

Hol a hit meghal, a szív egyedül marad.

– Hol, merre vagy Istenem?

Mutasd az utat!

Szívem égve a vágytól, a messzeségbe tekint.

Az legyek, ki egykor voltam:

Ember, megint!

BAKAI KATALIN

Felhívjuk figyelmüket, hogy Újvári Ferenc lelkipásztor minden szerdán délután 15⁰⁰–17⁰⁰ óra között lelkipásztori fogadóórát tart a magasföldszinti bibliaköri lakásban.

Aki a fogadóórán szeretne találkozni a lelkipásztorral, az kérjük, hogy az esetleges torlódás, várakozás elkerülésére előzetesen egyeztessen időt Újvári testvérrel valamelyik alábbi telefonszámon:

333-8468

06/20-886-1734

Kedves Olvasóink!

Gyülekezeti újságunk naprakészsége, frissesége biztosítására, hogy betöltse feladatát – a lelki építés mellett informáljon is József utcai közösségünk életéről, kéressel fordulunk Olvasóinkhoz:

Aki az íráshoz, tudósításhoz némi készséget, kedvet, elhivatottságot érez, azt ne fojtja el magában! Írja meg megtérése történetét. Írja meg, Isten hogyan munkálkodik életében, hétköznapjaiban és sorsfordulóiban. Írja meg igehirdetések, kiscsoportos bibliatanulmányozások, egyéni csendességek, könyvek olvasása, filmek

megtékinzése nyomán támadt, mások lelki épülését is elősegítő gondolatait. Stb...

Kérjük a különböző körök, szolgáló csoportok vezetőit/tagjait, hogy tevékenységükről, szolgálataikról, lehetőleg minél rendszeresebben tudósítsák a „Testvérek” újságot. Egyrészt előre jelezve a várható eseményeket; másrészt abban szerzett élményeikről, tapasztalataikról, sikereikről, vagy éppen sikertelenségeikről.

Gyülekezeti életünkben természetesen nem vehet részt mindenki mindig minden eseményen, megmozduláson. De újságunk jó eszköz lehet arra, hogy mégis mindenki értesüljön ezekről. Akkor tudunk együtt munkálkodni, örülni, imádkozni közös célokért.

Újságunk havi 180-200 példányban jelenik meg, ennek mintegy 30-40%-a gyülekezeten kívül kerül. Gyülekezeti honlapunkon gyakorlatilag az egész világon, ahol Internet hozzáféréssel rendelkeznek, pdf fájlformátumban bárki olvashatja, kinyomtathatja a „Testvérek” újságot.

Továbbá örömmel vesszük, ha személyesen elmondják, vagy megírják újságunk tartalmával, formájával, szellemiségével kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat, segítő szándékú, építő kritikájukat. Köszönjük, ha imádságban is gondolnak a szerkesztőségre.

Lapunk ingyenes, de minden önkéntes, jó szívvel adott támogatást köszönettel elfogadunk.

Következő lapzártánk **október 23-án, vasárnap** lesz. A novemberi megjelentetésre szánt anyagokat eddig az időpontig kérjük az újság készítőihez eljuttatni (= Huszta Tibor & Tiborné, Mezei Géza, Újvári Ferenc).

Budapest József utcai Baptista Gyülekezet

cím: 1084 Budapest VIII. József u. 12.

www.baptista.hu/jozsefutca „Folyóirat” rovatában is olvasható újságunk!

Rendszeres alkalmaink:

Vasárnap 9⁰⁰ imaóra / közös bibliatanulmányozás, 10⁰⁰ és 17⁰⁰ istentisztelet.

Szerda 18⁰⁰ istentisztelet.

Péntek 18⁰⁰ ifjúsági óra.

Énekórák: vasárnap 16⁰⁰, szerda 19⁰⁰.